

Finansministers Politik. Det, jeg frygter — og jeg tror, vi fra vor Side have Grund til at frygte det —, er dette, at naar den højtærede Finansminister kommer til at staa overfor det stærke Landsting, Landstinget med det konservative og frikonservative Flertal, som han og hans Venner selv have bidraget til at skabe, og man der siger: Vi gaa ikke med til at løse Skattespørgsmaalet ad den direkte Beskatnings Vej, vi kræve det løst gennem indirekte Afgifter, saa bøjer den højtærede Finansminister sig og siger: Ja, jeg sagde ogsaa i den Tale, her tales om, at for Fædrelandets Skyld skulde vi i hvert Tilfælde have Balance; og naar jeg nu ikke af det grumme Landsting kan faa Balance paa anden Maade, maa jeg saa ikke tage det? Det synes mig, at denne Bekymring kunne vi have nogen Grund til at nære overfor den højtærede Finansminister. Den højtærede Finansminister har tidligere vist sig i Besiddelse af en ikke ringe Omvendelsernes Naadegave. Det har jo været saaledes, at den højtærede Finansminister for faa Aar siden kunde have holdt lige saa smuk og ligesaa varm en Tale mod Militærudgifternes Forøgelse og mod Københavns Befæstning som den, han holdt forleden Dag mod Højres Skattepolitik. Men det varede ikke længe, før den højtærede Finansminister stod som den ivrige Ordfører netop for Højres Militærpolitik i alt væsentligt.

Det synes mig derfor, at vi ikke her kunne føle os mere beroligede. Jeg frygter for, at ligesom vi ganske stille og forsigtigt drev ind i Højres Militærpolitik, drive vi nu ogsaa ganske stille og roligt Skridt for Skridt ind i Højres Skattepolitik, naturligvis ikke paa en Gang; det skete det andet jo heller ikke. Nej, de Herrer Medlemmer skulle vænnes til lidt efter lidt, og Vælgerne skulle vænnes til lidt efter lidt. Nu faa vi foreløbig en passende Udsættelse og derigennem Mulighed for en Tilvænnning, saa at det hele kan udvikle sig saaledes, at Nødvendigheden kan blive endnu mere indlysende. Det vilde naturligvis glæde mig, om den højtærede Finansminister mod, hvad jeg her venter, stod fast paa sit Standpunkt. Det vilde glæde mig, om de ærede Medlemmer, der forleden have udtalt deres Forestilling om, at Afstanden mellem os og dem ikke var saa stor, som det saa ud til, maatte faa Held til at holde Ministeriet fast paa den Politik, som det her i Øjeblikket synes at have, og det vilde glæde mig, om de maatte faa Held til at føre Ministeriet og dets Parti bort fra den Politik, der gav sig Udslag ved Landstingsvalgene

i Aar, over til en Samling mod den privilegerede Valgret. Men efter de bitre Erfaringer, vi have gjort med Hensyn til, hvad vi i den Henseende kunne vente af det Parti, vi nu staa lige overfor, saa vil jeg sige dette, at jeg ikke tør vente et saa lykkeligt Resultat, før jeg har set, at det foreligger. Naar de Herrer tale om Afstanden mellem dem og os, tror jeg, der kan være Grund til at gøre sig dette klart, at denne Afstand bestemmes af de Herrer og ikke af os. Vort Standpunkt, det er givet; det er det Standpunkt, som vi klart og tydeligt have høvdet i Overensstemmelse med de traditionelle Venstreanskuelser, kan jeg gerne sige. Afstanden mellem de Herrer og os er i dette Øjeblik stor, fordi de Herrer efter vor Formening have fjernet sig meget langt fra dette Standpunkt. Hvis de skulde komme til det igen, vilde vi naturligvis komme hinanden nærmere; men hvis de Herrer derimod, som jeg venter, i Virkeligheden nu efter nogen Tids Pusterum bevæge sig endnu en god Grad til højre, bliver Afstanden ikke mindre, men større i den kommende Tid. Det ligger jo imidlertid i de Herrer Haand, og det er ikke os, der bestemme, hvad der vil ske paa dette Punkt. Vi samarbejde til enhver Tid med dem, der ville drive en virkelig Venstrepolitik, men naturligvis kunne vi ikke vente, at Afstanden mellem de Herrer og os skal blive formindsket, hvis de fortsætte i det Spor, de have været inde paa i de sidste Aar. Jeg venter mig imidlertid ikke noget Resultat af en Forespørgsel paa dette Omraade i dette Øjeblik, thi selv om nogen af de Herrer maaske have tilstaaet Retningen af deres Politik for sig selv, hvad jeg ikke en Gang er sikker paa, føler jeg mig overbevist om, at vi ikke kunne forlange af de Herrer, at de skulle tilstaa det overfor os i Øjeblikket. Jeg tænker ikke, at vi komme meget videre paa dette Punkt her i Dag eller under de nærmeste Dages Finanslovbehandling, men jeg synes, det er rimeligt, at vi fra vor Side sige, at det afhænger af dem og ikke af os, hvor stor Afstanden bliver. Vort Standpunkt er givet.

Medens jeg ikke paa dette Punkt venter nogen ny Oplysning fra det højtærede Ministerium eller fra dets Partifæller, er der nogle andre Omraader, hvor jeg tænker mig at kunne faa nogle Oplysninger gennem nogle Spørgsmaal, og som jeg derfor ønsker at fremsætte nogle Bemærkninger om. Det gælder med Hensyn til det mere dagligdags Lovgivningsarbejde, der foregaar her i Rigsdagen og paa Omraader, hvor det allerede tidligere har været lagt til Rette gennem